

Kommissionen konstaterar att Danmark, trots uppmaning om detta, inte har utfört de beräkningar som är nödvändiga för att fastställa det belopp som inte har betalats i form av egna medel till gemenskapen på grund av det aktuella fördragsbrottet från och med räkenskapsåret 1998.

Kommissionen konstaterar vidare att beloppen motsvarar den aktuella tullskulden som inte ställdes till kommissionens förfogande före den 31 mars 2002.

Kommissionen anser därför att Danmark har underlåtit att uppfylla sina skyldigheter enligt artikel 2, 9, 10 och 11 i förordning (EEG, Euratom) nr 1552/89 och förordning (EG, Euratom) nr 1150/2000 genom att inte fastställa de egna medlen från import av militär utrustning och ställa dem till kommissionens förfogande.

Talan mot Konungariket Nederländerna väckt den 22 december 2005 av Europeiska gemenskapernas kommission

(mål C-463/05)

(2006/C 48/36)

(Rättegångsspråk: nederländska)

Europeiska gemenskapernas kommission har den 22 december 2005 väckt talan vid Europeiska gemenskapernas domstol mot Konungariket Nederländerna. Sökanden företräds av Dominique Maidani och Wouter Wils, båda i egenskap av ombud.

Sökanden yrkar att domstolen skall

- 1) fastställa att Konungariket Nederländerna har underlåtit att uppfylla sina skyldigheter enligt Europaparlamentets och rådets direktiv 2002/47/EG⁽¹⁾ av den 6 juni 2002 om ställande av finansiell säkerhet genom att inte sätta i kraft de lagar och andra författningar som krävs eller åtminstone inte ha underrättat kommissionen, och
- 2) förplikta Konungariket Nederländerna att ersätta rättegångskostnaderna.

Grunder och huvudargument

I artikel 11 i direktiv 2002/47 föreskrivs att medlemsstaterna senast den 27 december 2003 skall sätta i kraft de lagar och andra författningar som krävs för att följa detta direktiv och att de genast skall underrätta kommissionen om detta.

Kommissionen har konstaterat att Konungariket Nederländerna ännu inte har vidtagit dessa åtgärder eller åtminstone inte har underrättat kommissionen om detta.

⁽¹⁾ EGT L 168, s. 43

Överklagande, ingett den 4 januari 2006 av Groupe Danone, av den dom som Europeiska gemenskapernas förstainstansrätt (femte avdelningen) har meddelat den 25 oktober 2005 i mål T-38/02: Groupe Danone mot Europeiska gemenskapernas kommission

(mål C-3/06 P)

(2006/C 48/37)

(Rättegångsspråk: franska)

Groupe Danone har den 4 januari 2006 till Europeiska gemenskapernas domstol överklagat den dom som Europeiska gemenskapernas förstainstansrätt (femte avdelningen) har meddelat den 25 oktober 2005 i mål T-38/02: Groupe Danone mot Europeiska gemenskapernas kommission. Klaganden företräds av advokaterna A. Winkler och S. Sorinas.

Klaganden yrkar att domstolen skall

- med stöd av artikel 225.1 EG och artikel 61 i stadgan, delvis upphäva den dom som Europeiska gemenskapernas förstainstansrätt (femte avdelningen) har meddelat den 25 oktober 2005 i mål T-38/02: Groupe Danone mot Europeiska gemenskapernas kommission, i den del i) talan inte bifölls på den grund som avsåg ett omotiverat beaktande av den försvärande omständighet som utgjordes av återfall i förhållande till klaganden och ii) den metod för att beräkna böter som hade tillämpats av kommissionen ändrades,
- bifalla de yrkanden som Groupe Danone framställde i första instans och som grundades på ett omotiverat beaktande av den försvärande omständighet som utgjordes av återfall och, med stöd av artiklarna 229 EG och 17 i förordning nr 17,⁽¹⁾ följaktligen sätta ned de böter som påförts av kommissionen,
- sätta ned bötesbeloppet, med stöd av artiklarna 229 EG och 17 i förordning nr 17, i proportion till minskningen av den nedsättning med hänsyn till förmildrande omständigheter som beslutats av förstainstansrätten, och
- förplikta kommissionen att ersätta rättegångskostnaderna.

Grunder och huvudargument

Till stöd för överklagandet åberopar klaganden fem grunder för att utverka att den överklagade domen delvis upphävs. Grunderna avser dels att förstainstansrätten har gjort en oriktig bedömning av begreppet återfall, dels att det var klart rättstridigt att ändra metoden för att beräkna böterna, vilket ledde till att den nedsättning av böterna som beviljats med hänsyn till förmildrande omständigheter minskades och, följaktligen, till att bötesbeloppet höjdes jämfört med det belopp som skulle ha gällt om förstainstansrätten hade minskat höjningen med hänsyn till försvärande omständigheter från 50 till 40 procent, utan att ändra den metod för att beräkna böter som hade tillämpats av kommissionen.

Till stöd för sin argumentering avseende den oriktiga bedömningen av begreppet återfall åberopar klaganden tre olika grunder.

- Genom den första grunden gör klaganden gällande att förstainstansrätten har åsidosatt den för överträdelser och sanktionsåtgärder gällande legalitetsprincipen och dess följsats förbudet mot retroaktiv tillämpning av strängare lagstiftning om sanktionsåtgärder genom att fastställa höjningen av klagandens böter med hänsyn till den försvärande omständighet som utgjordes av återfall, i avsaknad av en rättslig grund som är klar och tillräckligt förutsebar.
- Genom sin andra grund anser klaganden att förstainstansrätten har tillämpat rättssäkerhetsprincipen felaktigt genom att inte begränsa tillämpningen av begreppet återfall i tiden, i strid med domstolens rättspraxis.
- Slutligen hävdar klaganden genom sin tredje grund att domens domskäl är motsägelsefulla, eftersom motiveringen är bristfällig när det gäller sambandet mellan återfallet och nödvändigheten att säkerställa att böterna får en tillräckligt avskräckande verkan.

Klaganden åberopar därefter två grunder till stöd för argumenteringen att det var klart rättsstridigt att höja det bötesbelopp som bestämdes av förstainstansrätten efter det att sättet för att tillämpa rättelsekoefficienten med hänsyn till förmildrande omständigheter ändrats. Huvudgrunden avser maktmissbruk, bristande behörighet och åsidosättande av artiklarna 229 och 230 EG som förstainstansrätten har gjort sig skyldig till. Grunden består av två delar.

- Den första delen avser den omständigheten att förstainstansrätten har överskridit gränserna för sin behörighet enligt artiklarna 229 och 230 EG genom att ändra kommissionens beslut när det gäller metoden för att beräkna böterna.
- Genom den andra delen klandrar klaganden förstainstansrätten för att ha dömt utöver vad som yrkats av parterna (*ultra petita*) genom att ändra sättet för att tillämpa den procentuella nedsättningen med hänsyn till förmildrande omständigheter och, följaktligen, genom att höja det bötesbelopp som klaganden påfördes.

Klaganden åberopar subsidiärt en andra grund som avser åsidosättande av rätten till försvar och av förbudet mot att tillämpa sanktionsåtgärder retroaktivt. Genom att inte låta sin avsikt att ändra metoden för att beräkna böter och för att höja bötesbeloppet bli föremål för det kontradiktoriska förfarandet har förstainstansrätten nämligen åsidosatt en grundläggande gemenskapsrättslig princip, vilket har fått en konkret verkan för klagandens förmåga att förvara sig. Förstainstansrätten har även tillämpat rättspraxis från år 2003 retroaktivt på beslutet "Bière belge" från år 2001. Genom denna rättspraxis har det klargjorts hur koefficienten med hänsyn till förmildrande omständigheter skall tillämpas med metoden för att beräkna böterna.

(¹) Förordning nr 17: Första förordningen om tillämpning av fördragets artiklar 85 och 86 (EGT 13, 1962, s. 204; svensk specialutgåva, område 8, volym 1, s. 8).

Överklagande, ingett den 4 januari 2004 av Jamal Ouriachi, av det beslut som Europeiska gemenskapernas förstainstansrätt (femte avdelningen) har meddelat den 26 oktober 2005 i mål T-124/04: J. Ouriachi mot Europeiska gemenskapernas kommission

(mål C-4/06 P)

(2006/C 48/38)

(Rättegångsspråk: franska)

Jamal Ouriachi har den 4 januari 2006 till Europeiska gemenskapernas domstol överklagat det beslut som Europeiska gemenskapernas förstainstansrätt (femte avdelningen) har meddelat den 26 oktober 2005 i mål T-124/04: Jamal Ouriachi mot Europeiska gemenskapernas kommission. Klaganden företräds av L. Dupong, avocat.

Klaganden yrkar att domstolen skall

- upphäva den överklagade domen, och
- besluta om åtgärder för bevisupptagning som gör det möjligt att fastställa att Louis Charles har framställt en förfalskning, dennes allmänna förhållningssätt vid bortförandet av klagandens barn samt sambandet mellan förfalskningen och den omständigheten att de sudanesiska myndigheterna utfärdade visum åt klagandens barn, för att göra det möjligt att bortföra dem, däribland
- en personlig inställelse av Louis Charles,